

Contemplare

Flavius Laurian Duverna

Contemplare

Cu mintea-ndreptată spre culmi infinite
Pătrunsă de gânduri, ce sunt mărginite,
Cuprins de-adoratie spre ceruri privesc
Și-n largul iubirii,... mă simt cum plutesc
Spre culmi ale gloriei, ce-s neînchipuite.

Meditând la puterea care-a creat toate
Prin Cuvântul cel veșnic, din eternitate,
Mă prostern cu respect și duhul înfrânt
Așteptând umilit un răspuns din Cuvânt,
Față de misterele, ce-au fost cercetate.

Din veacuri nescrise, ce-aduc veșnicia
În ce-ai creat Doamne, se văd măreția,
Și tot ce-a prins viață, la glasul vorbirii
Spre slava-Ți Divină, duc sensul iubirii
Prin dragoste-aprinsă arzând ca făclia!

O! Planeta albastră cu munți si oceane,
Cu fluvii de-argint,... ce curg diafane,
Ne vorbesc de strălucirea creației Tale
Cu flora-i și fauna-i, în cânt de-osanale
Slăvindu-Ți puterea, fluidă-n canoane!

Tot cerul cel splendid și-ntreagă natura,
Prin soarele mândru ce-și varsă căldura,
Și Luna argintie, și stelele, luminând mii
Se scaldă-n iubirea-Ți, venind din vecii
N-au sfârșit niciodată, rânduiește măsura.

Când toate-ai creat, în forme complete
Și legi și hotare, le-ai hotărât înțelepte,
În a șasea zi, din prea-ntinsa-Ți lucrare
Tu ai făcut și-omul prin sfânta-Ți suflare
Așezându-l din iubire, pe sfintele trepte.

Ființă creată... cu-o-nțelepciune senină,
La chip semănând cu persoana-Ți divină,
Cu caracter drept, spre ascultare expus
Ca o coroană-a creației ca rege l-ai pus
Să guverneze iubind, cu putere deplină.

O făptură minunată după un plan stabilit,
O altă invenție, nouă, din tot ce-ai zidit,
În Universul fără margini, deja existent,
Omul, el a fost minunea, cercetată atent
De lumile celelalte, ce prin har l-au privit.

Reprezentant investit al planetei pământ
Era în veci onorat, de tot cerul preasfânt,
Și-un viitor luminos, el avea drept înaintea
Însușindu-și idealuri, nebănuite de minte
De integru rămânea ascultând de Cuvânt.

Frumosul Eden, era ca model, mărturie,
Când omul se înmulțea, aveau să mai fie,
Și alte Edenuri, prin Cuvânt iarăși create
Cu pomi fel de fel, plini de roade bogate
Viața-nveselindu-i, prin veșnica-i bucurie.

Dar n-a fost ca să fie, suirea-n progres
Din cauza neascultării, căzând în regres,
Puterea, de a îndeplini, voința-Ți divină
Era strâns legată, de ascultarea deplină
Spre veșnicia promisă-n viața-i de mers.

În cursa, hipnotic întinsă în marea ispită
Cu glas omenesc, dintre ramuri vorbită,
Puternicul Lucifer, ce-n cer fusese învins
A pus capăt vieții, ce-n moarte s-a stins,
Pân' vor trece mileniile spre a fi-ntregită.

Mulțime de secole, au trecut și s-au dus
Până la împlinirea, ce Doamne, ai spus,
Ca viața din nou, să-și recapete sensul
Și omul greșit, să-și îndrepte iar mersul
Crezând în salvarea... prin Domnul Isus.

La vremea împlinirii, celor patru milenii
De muncă și de trudă și rugă-n vecernii,
La Tronul preasfânt un orologiu-a sunat
Și singuru-Ți Fiu, prin Duh S-a-ntrupat,
S-aducă reîntoarcerea din păcatul iernii.

Asemenea omului, S-a născut și-a trăit
În lumea de patimi, ca om, la fel ispitit;
Sămânța promisă, făgăduință-a căderii
A dus lupta crâncenă, cu prințul puterii
Și l-a-nvins în moartea, care l-a zdrobit.

Prin jertfa cea mare, la crucea Golgotei,
Prin piatra cea grea de deasupra grotei
Ce-acoperea trupu-I, depus în pământ,
A biruit moartea, cu-al ei crud mormânt
Când vrăjmașul a forțat la apogeu nota.

A spus morții: - NU! în dimineața-nvierii,
Ducând vestea bună, spre culmile zării,
Ca-ntreg Universul, de bucurie cuprins
Să tresalte-n cântări, că Hristos a-nvins
Plătind la Calvar... prețul răscumpărării.

Dar trebuia să mai treacă zile și mulți ani,
Pân-ce sub picioare,... pe îngerii satani,
Tu Doamne-I vei pune, obținând victoria
Ca s-aibă în veci Fiul toată slava și gloria,
În veșnicia cea sfântă, fără de dușmani.

Când marele-nvins ultim va fi fost Lucifer,
Heruvimul puternic ce-a stârnit sus în cer
Răscularea cea mare prin a sa-mpotrivire,
Atunci, va fi timpul, de-a domni în mărire,
Atunci Veșnicia, va intra-n veacul aurifer.

Contemplând veșnicia, prin prisma iubirii
Universul superb, va da glas desăvârșirii,
Pentru pacea eternă, prin liniștea dulce,
Ce-a fost cu puțință,-n jertfirea la cruce
Îndepărtând ingerința din calea mântuirii.

Flavius Laurian Duverna
27 octombrie 2006